

Lydia Hedberg

Selected discography

Avmagringen
Bondbröllopsvalsens
Bonnjazz
Dalvalsens
En Historia
En Kar Ska Jag Ha Mej
En Visa Om Kärlekens Besvärlighet
En Vårvisa
Ferdinand
Fru Trumslagar
Fäbo Trall
Gammal låt från Mockfjärd
Granbackavalsens
Han Å Ho
Jag Såg Åt Öster, Jag Såg Åt Väster
Landsvägstrall
Lappflickan
Lilla Jönson
Man Borde Inte Sova
Min Egen Lilla Sommarvisa
Mosters Gitarr*
Och Solen Skiner
Tandvärken
Vid Siljan Är Mitt Hem

* Gustav Fonandern recording released as flip side of Lydia Hedberg's
"Avmagringen"

Lydia Hedberg

performed in concert

Hon Växte I Torpet
Korpral Kanon
Kärleksfunderingar
Lelle Karl-Johan
Mandom Mod Och Morske Män
Min Egen Lilla Sommarvisa
Sommerkvetter

NOTES

"Nu är det sommar, nu är det sol" was written by Eric Engstam (1891 - 1944), an actor, singer and lyricist from Småland. The first recording of the song was in 1914 by Gustav Fonandern, who introduced the number to Swedish-American audiences during his tours of the 1920s. Lydia Hedberg had it in a songbook, which she sold on her 1924 tour of the US, under the name "Min Egen Lilla Sommarvisa" with a text by Engstam and a traditional melody from Bergslagen.

Bonnjazz

Nu Johan på Snippen har köpt sej klaver,
mö åttio basar å fint faner.
Och nu ä de' dans varje lörda gu' ger,
så på bönemöte går nog ingen mer.
När som Johan tar klavere mellan sina hänner,
jäntera di skrattar så di visar sina tanner,
och när han drar uppå bäljen ett drag,
så blir de' dans intill ljusande dag.
Alla våra pigor liksom alla våra drängar
känner melodien liksom taktens alla svängar.
Johan han spelar så skjortan blir våt,
lägger sin själ i varenda dragspels låt.

Nej, kors! Se bå' farsan å morsan ä me'
di trives nog bäst där de' livat ä '
Fast gammel en blir när som åra går te
ska' en välan inte va less' för de'.
Dansa de' kan alla
både käringar å gubbar,
så att dammet ryker mella' tuvar, sten å stubbar,
får di en gammel å känd melodram,
dansar di av sej minst ett kilogram.
Gamla Fia stå ej längre si så där å skolka,
killar inte de' i tårna när di spellar polka,
fast du ä' sjutti å ja' sjutti-fem,
så ska vi jazza mä' gammal bonnakläm.

Och Bloggarpåpelle å Hackstorpajon,
di kom mä' en väska
direkt från station.
Di har vatt i stan å fått hem sin ranson,
de' syns nog på bena de hörs på ton.
Hoppa flickor, så ni visar hela underkjolen,
dra på bälgen, Johan,
så du trillar unner stolen.
Tjo, ska' du ha dej en stor pilleknark?
Den gör i piglocket stort undervark!
Hadeliå hadeliå haderiderala.
dansen går så dammet står
tess tuppen börjar gala.
Tack ska' du ha för du spela så bra,
så hissar vi Johan! Hurra, Hurra, Hurra

Och nu går vi hem, hör du Lotta kom hit,
så ska ja' dej följa på vägen en bit.
Ä hunn' inte lös går ja' me' änna dit.
i fall ja' får lönen för möda å flit.
Ni som inga flickor ha gå genast hem i snarken,
så att inte ni i morron utav bonn' får sparken
för att ni sover bak stutar å plog
vi som ha flickor vi klarar oss nog.
Johan uppå Snippen, om du ingenting har för dä,
ställer vi te skräll igen på onsdä' eller lörda'.
Ja de' ä' säkert, de' tummar vi på,
ajöken å tack för i kväll, i flickor små.

Text: Theodor Larsson (Skånska Lasse)
Musik: Gaston René Wahlberg

Country Dance

Johan on the corner has bought an accordion
with eighty bass notes and a fine finish.
And now there's dancing each Saturday, by golly,
so no one goes to the prayer meetings anymore.
As Johan takes the accordion in his hands,
the girls giggle so much they show their teeth,
and as he pulls out the bellows a bit,
then there's dancing till next morning.
All our girls, as well as all our boys, know the melody,
just as they know every turn of the beat.
Johan plays so hard his shirt wets with perspiration,
puts his soul into every tune of his accordion.

Goodness me! There's Mother and Father, too.
I guess they're happiest where it's lively.
Though you grow old as the years go by,
you certainly shouldn't be sad about it.
They all know how to dance —
both the old women and the old men,
stirring up dust among the hillocks, rocks and stumps,
whenever they hear an old familiar melody, they dance so
they lose at least a couple of pounds.
Old Fia, don't stand on the sidelines out of the action.
Don't your feet just itch to dance when they play a polka?
Although you're seventy and I'm seventy-five,
we'll dance jazz in the old peasant manner.

And Bloggarpåpelle and Hackstorpajon,
they are coming with a bag
straight from the railway station.
They've been to town and brought home their quota;
you can tell by their walk, you can tell by their voice.
Jump high, girls, so your slip shows.
Pull on the bellows, Johan,
so you fall off your chair.
Do you want a big drink?
That'll do wonders for the accordion music!
Hadeliå, hadeliå haderiderala,
the dance goes so the dust flies
till the rooster crows.
Thanks for playing so well.
We hoist up Johan — Hurrah, Hurrah, Hurrah!

And now we're going home. Say, Lotta, come here
and I'll go part way home with you.
And if the dog isn't loose I'll go the whole way,
in case I get paid for my troubles and pains.
You who have no girlfriends go straight home,
so you don't get fired by the farmer tomorrow
for falling asleep behind the oxen and plow.
We who have girlfriends, we'll manage all right.
Say, Johan, if you aren't busy,
we'll have another bash Wednesday or Saturday.
Oh, that's true, we agree to that,
goodbye and thanks for tonight, you charming girls.

Theodor Larsson
Literal translation

Bökeviksvalsens

The Bökevik Waltz

Månen börjar visa sin silverklara kant,
Bökeby nu ligger så fager och så innerligen grant.

Kom nu söta flickor så ska vi ta en sväng,
pojkar finns det godt om här är hela Bökeby gäng.

Bryggan gungar när dansen går,
men flickan ler bara när en kyss hon får.

Ja här ska dansas av glatta tag,
vi skall dansa till ljusan dag.

Jonas Petter Johansson, akta dej för hin,
Kajsa får du aldrig och aldrig får du heller väl Kristin.

Håll dej du till Greta, låt henne bli din vän,
låt hjärtat nu få tala till dej om kärleken.

Är du rask i svängen, ja tag ett vackert tag,
alla är vi glada å här ska dansas utaf glatta lag.

Fattar du galoppen så släpp dej bara lös,
tag du dej en tös, som inte är för pretantiös.

Hör hur Bökebergsvalsen går,
vi vilar ett tag ibland buskar och bland snår.
där mossan är som en mjuk resår,
en resår som man inte försmår.

Månen har gått undan och sola ho går opp,
nu så får vi sluta min min egen lilla rara hjärteknopp.

Först så ska vi dansa en allra sista sväng,
se'n vi ger oss hemåt över åker, över äng

Text och Musik: Paul Nyström

En Historia

A Story

På åkern, på åkern,
som lå' ve talleskogen,
en pojker geck å körde
å plöjde ma plogen.
Å plogbilln han blänkte
så blankt iblann i sola
å bröt å skar å röjde
säj väg i åkerjola — —
Pojken han geck ätter han å tralla å sang,
så dä runga i skogen å klinga å klang.

Men borte på rena
geck gamlefar å stöka
å slet å grof ma spaen
å rota å böka.
Men spaen den va vinner
å skaftet dä va krokitt
å allt va snett å avitt,
besunnerlitt å tokitt . . .
Å gubben geck på rena å skällde å svor
å böka å stöka å hoppa å for.

Å gammelfar geck arger
å grinier å tväri
te pojkern, han, som sang, han
om den, som han va kär i,
å töckte: — Dä' fäll bätter
te titte ätter plogen,
så fårera blir rake . . .
Dä barker ju te skogen
te bare gå å gorme å sjunge å va' gla'
bare gå å sjunge om dan en vell ha! . . .

Vänt' tess du blitt gefter! . . .
Då sjunger du ent' mer, du,
då har du ena kärring,
soom ä gnatier å ler, du . . .
A själfver blir du arger
å vresier å ilsken
å töcker hela väla
å motier å trilsken . . .
— Ja vet'et fäll ja, må du tro, hur då ä
Ja sang en gång, som du, ja, mett dummeste fäl! —

Men pojkern, men pojkern
va gla' ändå, å kär, han . . .
Han kände gammelgubben
å så' att han va tvär, han,
å hjälpte'n gräfva rena
å hamra spaen rätter
å sang, så gammelgubben
ble bae go å lätter,
å satte säj på rena å ble lusti å gla,
å töckte att kärringa va' jädrans bra te ha! . . .

Text: Hjalmar Wallander
Musik: Helfrid Lambert
Recorded by Lydia Hedberg 1919

NOTES

Lydia Hedberg recorded two songs with music by Helfrid Lambert: “En Historia” and “En Vårvisa (A Spring Song)”. The latter song was released by Columbia Records in 1921. Its lyrics were by Lasse Le.



En visa om kärlekens besvärlighet ; En vårvisa / Bergslagsmor (Lydia Hedberg)

[New York] : Columbia Graphophone, [192-]

Spår

1. En visa om kärlekens besvärlighet

2. En vårvisa

Personer

Lambert, Helfrid (kompositör)

Le, Lasse (textförfattare)

Matrisnummer

87755-1

En Kar Ska Jag Ha Mej

I Want A Man

En kar ska jag ha mej varthän dä' ska bära
för dä' har jag svurit en gång för mej själv.
Dä' finnes väl nån som mej kärlek kan lära
och som mej vill följa på levnadens älv.

Ja, kära söta, va' jag blir gla'
när på kärleksvingar jag drar åsta'
med den lille vännen som jag vill ha.
Trallalalalalalalala.

Å om han är skevbent å ful som en apa
dä' gör ingenting bara hjärtat är bra.
Då ska ingen ann sej i honom förgäpa.
Då får jag i fred för mej själv honom ha.

Dä' gör ingenting om ögonen skela.
Dä' gör ingenting om munnen är sne'.
Dä' gör ingenting om tännerna fela.
Jag får väl försöka å mata'n med ske'.

Å om han är dum ska jag honom ej klandra
för jag har förstånd som kan räcka för två.
Å hellre än ogift i världen framvandra
är det nog bäst att ta den man kan få.

Jag ska bjuda till vad jag då nånsin kan orka.
Dom ska väl ej i evighet svara sitt nej.
Å fastän på karlar dä' ä en sån torka
så ska dä' fäll bli någon över te mej.

Jag kommer från hinsidan stora Atlanten.
Där har jag försökt men ej nån kunnat få.
Så kanske jag här kan få fatt i en galant'en
å om lyckan är god kanske jag kan få två.

Text: Ragnar Åkerblom

En Visa Om Kärlekens Besvärlighet

A Song About Love's Difficulties

Å moderen ho talade te doteren så här:
Nu kan då va på tiden att du fäster dej en kär!
Du ä bleker å gul,
du bler gammel å ful
å t'n han löper unna som ett spennerockahjul.

Nej, ja kan inte lia att di kösser mej på mun!
En blir så ånnatröten bara på e lita stunn.
Köss på köss vell di ha,
då kan allri va bra
för hjärtat å för levern å för bägge longera!

Å moderen ho talade å svarade igän:
En köss får en la tōla ve, äss en ska ha en vän!
Nog kan kära hitta på
varre stollatyg än så,
å kvenna, ho får lia å får tacka te ändå!

Kanhända ja kan lia att di kösser mej iblann,
men allri kan ja lia att di lägger snus ve tann!
Då en helt annan sak
när di toggar tobak
men snus, då ger en besker å besynnerlig smak!

Å moderen ho talade å svarade bardus:
Var finns då väl en kär som inte gagnar läppasnus?
Då ska kröddas på allt,
å si snus ä som salt,
å en köss förutan snus ä som en blölöser palt!

Kanhända ja kan lia att di snus lägger in,
men allri kan jag lia att di loktar brännevin,
nätt å jämt att di slår
uppå rocken en tår,
när som på söndagsmorgonen te körka di går!

Å moderen ho talade å svarade så här:
Gu tröst oss arma barn, ja tror du allri får nån kär!
Nä, du gör dej fin,
för så långt sola skin,
så finns då ingen kär som inte gagnar brännevin!

Nu haver jag bedragit dig, o kära moder min!
För jag kan li bå köss å lokt å brännevin,
å dä ä utan smek
som jag vurti så blek,
för kära, di ä gjorda blott å falskhet å svek!

Text: Albert Engström
Musik: Traditionell

Han Å Ho

“Å hör nu, jänta, å var beskeli,
å var int stursk nu, å var int heli,
å var nu snäll, för ho vet ho kan!
Å hör nu, jänta,
å hör nu, jänta,
å hör nu, jänta mi!” — töckte han.

“Å hör på den ni, va han har bråttom
men falska gössor, dä finns dä gött öm
å veli han ha mej så får han gno!
Å feck han fikon,
å feck han fikon,
å feck han fikon? Jo pytt!” — sa ho.

Ho la i väg å ho ropte pyttsan!
å hej! å hoppсан! ho gjorde kytt, san,
å han te tänge, satt svetten rann.
“Dä va fäll nittan,
dä va fäll nittan,
dä va fäll nittan te tös!” — sa han.

“Å hör nu ho da, å hör nu vänta!”
— “ja tess här näst öm ett år!” sa jänta,
men jänta tappa allt da e sko.
“Hå körs för ulöck,
hå körs för ulöck,
hå körs för ulöcke!” — töckte ho.

Å skoa tog han — dä bar int bätter,
än han kom före å ho kom ätter.
Nu va dä han som va övverman.
Han ropte pyttsan!
han gjorde kytt, san,
“å hej! å hoppсан! å tjoh!” — sa han.

“Å ä dä sanning att han vell ha mej,
så gi mej skoa igän å ta mej!”
Å han feck jänte å ho feck sko.
“Hå käre du da,
hå käre du da,
hå käre du da!” — sa han — sa ho.

Gustaf Fröding

He And She

"And listen now, lass, be nice and pleasant,
and don't be holy, a cheeky peasant,
and just be sweet, for you know you can!
And listen, lassie,
and listen, lassie,
and listen my lassie to your man!"

"Just listen to him, he's in a hurry
but false lads are common, and a worry,
and if he'd have me he must try!
And did that fool him,
and did that fool him,
and did that fool him — oh no, oh my!"

And off she dashed and she yelled "Good gracious!"
And whoops! she's leaping — oh how audacious,
and he leapt also — they both were red.
"She was just nineteen,
she was just nineteen,
she was just a nineteen year old!" — he said.

"Just listen to her, no, hear, just wait now!" —
"Wait till next year!" said she, "that's the date now."
But then the lassie she lost her shoe.
"Oh what misfortune,
oh what misfortune,
oh what misfortune! What can I do?"

And he took the shoe — there was none better,
and she came to him — she was the debtor.
And now he'd the upper hand instead.
He cried "Good gracious!"
and leapt — audacious!
and "hey!" and "whoopsy!" and "ho!" — he said.

"And if you want me and won't forsake me,
return my shoe and then you can take me!"
And he got the lass and she got the shoe.
"Oh yes my darling,
oh yes my darling,
oh yes my dear, we know what to do!"

English translation: Mike McArthur

Hon Växte I Torpet

She Grew Up On The Croft

Hon växte i torpet vid susande skog;
Hvad blommorna drömde, det visste hon nog,
Hon visste hvad fogeln i lunderna qvad,
Och jemt var hon glittrande glad.

Hur tiderna gingo, en fästman hon fick;
Han lyste så stolt i sitt krigiska skick.
Hon tog honom gerna, hon dröjde ej alls
Att leende famna hans hals.

De skulle ha gift sig, men freden tog slut,
Mot Karin i Ryssland drog Konungen ut,
Med Gustaf den tredje gick gossen åstad.
Men än var hon glittrande glad.

En qväll, när på åkern hon skylarna band,
Så kom der ett bud från det främmande land,
Bäst visan om Sinclair från tärnorna ljöd,
Man sade, att gossen var död.

Hon stod der så röd bland de vajande ax.
»Hur dog han?», hon frågade darrande strax.
»Han värjde sig manligt i kulornas bad» —;
Då blef hon så glittrande glad.

»O bädden bland skylar på glimmande äng,
I flickor», hon sade, »min brudliga säng!
Hur ljufligt att bergås med rågen i frid
I gyllene skördarnas tid!»

Hon lade sig neder, hon somnade godt,
På säden hon bars in i stugan så brådt;
Hon log in i döden. Man hviskade rörd,
Att aldrig var vackrare skörd.

Men flickorna sjunga på grönskande graf:
»O hvil! Vi höllo så hjertligt dig af!
Du band på din kärfve, din visa du qvad
Och jemt var du glittrande glad!»

Carl David af Wirsén

I Låga Ryttartorpet

In A Lowly Soldiers Croft

I låga ryttartorpet vid höga Hunneberg
där satt en ensam kvinna. Som snö var kindens färg,
och tåren föll på linet på vilket tungt hon spann
när långsamt uti spisen den råa veden brann.

Med förklädsnibben trasig hon emot ögat tog.
Visst är det tio år sen min Ola från mig drog
uti den polska fejden, men ej ett enda ord
jag hört av honom sedan, visst ligger han i jord.

Visst är han från mig tagen med kulor eller järn
och borta är min glädje, min stolthet och mitt värn,
och gossen som vi hade när han for hemifrån,
den haver Herren tagit, ack jag väl gråta må.

Att sitta övergiven är ut och in som jag
det är att långsamt krossas av ödets hårda slag.
Jag redan är förgråten och bruten är min kraft
och liten är den glädje som jag av livet haft.

Ett år vi levat samman, blott ett när kriget kom
och uti evig ängslan min glädje byttes om.
Var natt i mina drömmar han blodig för mig stod,
och sedan dog den lille, rå svek mig allt mitt mod.

Dock höll mig hoppet uppe i flera vintrar än.
Jag trodde att jag skulle få återse min vän.
Det talades om segrar som unge kungen vann,
att freden skulle komma, så tänkte jag ibland.

Men freden kom dock aldrig, ej hälsning eller bud.
Kanhända att han lever och har mig glömt. O Gud!
Den tanken var mig bitter och outhärdelig,
om bergen ville rasa och falla över mig.

Så kvad den arma Elin en bister vinterkväll
och såg sig om bedrövad uti sitt lugna tjäll.
Då hördes steg därute. Hon knappt sig resa hann
förrän i stugan träder en ståtlig riddersman.

Godafton, så han sade, godafton och Guds fred!
Jag kommit har i skogen ifrån den rätta led,
och tröttnat har min gångare. I lånar mig väl hus
och låter mig få sova hos er till dagens ljus.

Förvånad hörde Elin den granne herrens ord.
Jag är en fattig kvinna och ensam på vår jord.
Har ingenting att bjuda en så förnämer gäst.
Behöves inte heller, blott foder åt min häst.

Jag foder har tillräckligt sen vargen rev min ko.
En sådan ståtlig herre man ej om ont kan tro.
Jag vågar därför bjuda ers nåd att sitta ner
men jag går ut en vändning och efter hästen ser.

Bliv kvar min goda kvinna, det har jag redan gjort,
ty utan lov en krigsman tar för sig på var ort.
Ni kommer då från kriget, bröt Elin häftigt ut.
Det gör jag raka vägen, nu är det äntligt slut.

Om annat låt oss tala, jag är på kriget mätt,
här har ni ganska trevligt, här är så fint och nätt.
Och själv i bästa åren, det synes att ni är,
hur kommer det sig då att ni ensam sitter här?

Det är väl Herrens vilja, hans lag men icke min,
ty hårt jag blivit prövad och sorgset är mitt sinn.
Min man gått ut i kriget och säkert är han död.
Jag har ej hört det minsta av honom i min nöd.

Man bör ej tro det värsta, var riddersmannens svar,
och har han även fallit så finns det männer kvar.
En kvinna som en krigsman bör taga sig för sed
att för det första gifta sig och göra klart besked.

För Guds skull, käre herre, ack tala inte så.
Min Ola vill jag trogen igenom livet gå.
Men om sin egen trohet mot eder Ola bröt?
Då vill jag dö min herre, och rösten Elin tröt.

Gråt ej, sa riddersmannen med en förändrad ton
vad tjänster han förrättat vid Liljehöks skvadron.
Som ryttare benämndes han ävenledes Lod,
den karlen vill jag minnas, det var en man med mod.

På mina knän jag beder, välsignade ers nåd,
vet ni om honom mera. Ack ja, ett tappert dåd,
som uti Sveriges hävder kanhända får ett rum.
Han räddade sin konung i träffningen vid Stumm.

Förvissad jag mig känner och vet att det är så.
En blixtnärvid sågs lysa ur Elins ögon blå.
Ja, har han räddat kungen då behöves mig ej gråt,
han har mig varit trogen, min Ola mig förlåt.

Det gör han av allt hjärta, skrek riddersmannen bård
och slöt den arma kvinnan intill sitt bröst av stål.
Du är en ärlig kvinna och åt mig allt för god
fast av din Ola blivit ryttmästar Silverlod.

Swedish broadside ballad
Wilhelm von Braun

Jag Såg Åt Öster, Jag Såg Åt Väster

I Looked To The East, I Looked To The West

Jag såg åt öster, jag såg åt väster,
Jag såg åt söder och jag såg åt nord,
Men inte såg jag den lilla vännen,
Den lilla vännen, som jag såg i fjor.

Jag har ett äpple uti min lomme,
De ska jag gömma till min lilla vän,
Men visste jag, att hon inte komme,
Så skulle jag äta opp mitt äpple själv.

Trenne flickor dem har jag älskat,
Men aldrig ska jag då älska fler.
Den ena för nöjes skull, den adra för roskull,
Den tredje ska bli min käresta.

Jag tror jag ledsnar, jag tror jag tröttnar,
Jag tror jag övergiver alltihop.
Men får jag brännevin, så blir jag glader,
Då ska jag roga er allihop.

Nu har jag övergivit supa brännevin,
Nu har jag övergivit spela kort,
Nu har jag friat till en rasker gräbba,
Det var likaste, som jag har gjort.

Jag såg åt öster, jag såg åt väster,
Jag såg åt söder och jag såg åt nord,
Men inte såg jag den lilla vännen,
Den lilla vännen, som jag såg i fjor.

Jödde i Göljaryd

Korpral Kanon

Corporal Kanon

Mig lyster för eder att sjunga
om gamle korpralen Kanon,
som fröjdats både gamla och unga
och var just en lustig patron.
Lappskräddare till professionen
var stackaren vanför och arm
men sjöng som en lärka och tonen
klang alltid ungdomlig och varm:

"Va nötter te", sa'n
"att glo på sne", sa'n
"å ta te lip", sa'n
"för minsta knip", sa'n,
"nej morsk och kry", sa'n
"i ne och ny" sa'n
"för nöjd och gla", sa'n
"då vill ja va!"

I Tyskland så manliga stred han
och vågade muntert sitt liv.
På sjukbädden kämpa och led han
men sjöng under läkarens kniv.
Den dag den fördömda granaten
sprang sönder helt nära invid
och dömde den kække kamraten
till träben för hela hans liv.

"Gör ej ett grann" sa'n
"Ty Carl-Johan" sa'n
"kom till min säng" sa'n
"och trä-biäng" sa'n
"Kom och en kväll" sa'n
"Gen´ral Kardell" sa'n
"Tack och farväl" sa'n
"Du glada själ!"

Han Bolla var kärlig och trogen
snart prästen förenade dem.
En anspråkslös koja i skogen
blev så deras fattiga hem.
Där levde han lycklig som ingen
tog världen och sorgerna lätt
men Bolla för mjölet i bingen
hon kunde väl gråta en skvätt.

"Tig bara still" sa´n
"Din lipesill" sa´n
"och lär dig då" sa´n
"en gång förstå" sa´n
"min gamla tös" sa´n
"Ej hös om flös" sa´n
"men horp om snorp" sa´n
"Hör till ett torp!"

Di fingo förskräckligt med ungar
som präster och skraddare få,
men gubben var kung ibland kungar
och Bolla var katig också.
När prydd med medalj uppå brickan
han skulle till prostgården gå
med tolvskillingsedeln i fickan
att bytingen kristnader få.

"Herr prost godda" sa´n
"här kommer ja" sa´n
"min halte tok" sa´n
"slå upp din bok" sa´n
"skriv dit en ny" sa´n
"som stork från sky" sa´n
"har bragt till mor" sa´n
"så fet och stor!"

Stor lärdom hans pojkar ej brydde
mer enkelt uppfostran ej ges.
Med korsben de sutto och sydde
och lärde sig Luthers katkes.
Till var av linhåriga drängar
som lämnade barndomens dal
i stället för reskost och pengar
höll pappa ett gripande tal.

"Var kry och rask" sa´n
"din puttefnask" sa´n
"sitt pigg och lätt" sa´n
"på din lavett" sa´n
"Sy friska tag" sa´n
"var arbetsdag" sa´n
"tänk på din själ" sa´n
"Vet hut, farväl!"

Jag ofta tog vägen åt gubben
om kvällen vid vinterens tid
då ensam vid härden på stubben
han lappade byxor med frid.
Hans Bolla för himmelen mogen
re´n länge har vilat i ro
och fjärran från hemmet i skogen
ha pojkarna fäst sitt bo.

"Nej se på den" sa´n
"nu här igen" sa´n
"kanske jag får" sa´n
"en könjakstår" sa´n
"som gör så gott" sa´n
"i gammal skrott" sa´n
"men ä ej så" sa´n
"så skål ändå!"

En afton med lykta i handen
jag styrde till hyddan min gång.
Märkvärdigt, i mörker jag fann den
ej hörde jag gamlingens sång.
Därinne han vilade stilla
med halvbrustna ögon han log.
Snart fri från all världenes villa
han jollrade - i det han dog.

"Tack för god vakt" sa´n
"med Gud i akt" sa´n
"med friskt humör" sa´n
"korpralen dör" sa´n
"snart ödmjuk står" sa´n
"avlösning får" sa´n
"för Herrans tron" sa´n
"Korpral Kanon!"

Otto Borgström

Kärleksfunderingar

Thoughts of Love

Ja, jag minns la när jag ock var onger å gla,
när jag dansa på logera
å spassera i skogera
allt me flecker e långandes, sjongandes ra,
ja e sjongandes ra.

De va skinande sol de var blånandes loft
och imella sirenera
satt de fogglar på grenera
och di sjongde om kärlekens blomm andes doft,
ja, den blommandes doft.

Och vi lof te och kösstes och kösstes och svor
båd me hänner och munnera
i di grönskandes lunnera
där en drömmer och glömmer och hoppas och tror,
där en hoppas och tror.

De var då de var så, de var inte i går —
di har vissnat sirenera,
inga fogglar på grenera
sjonger längre om kärlekens hoppandes vår,
om den hoppandes vår.

En blir gammel och grå, en blir uschli och slö,
men se kärleksfunderinga
håller i sig, dendäringa,
och en hoppas och tror tills en ligger där dö,
tills en ligger där dö. . .

Axel Engdahl

Landsvägstrall

Nu så glada gå vi alla
stora landsvägen fram och tralla,
tralla, lalla, lalla,
tralla, lalla, lalla.
Goda vänner, glada, unga,
nu vi gå med varann och sjunga,
tralla, lalla, tralla, lalla,
trallallallallalla.

Vägen är så lätt att vandra,
när vi sjunga med varandra.
Solen lyser klar i höjden,
i vart öga lyser fröjden.
Uti solen sjöar glittra,
uti skogen små fåglar kvittra,
tralla o s v

Landsvägen gå vi sommardagar
genom hult och hagar.
Ut över bygden klinga skall
vår glada landsvägstrall.
Sjung, trallallallallalla,
Sjung tralla, lallallallallalla,
Sjung tralla, lallallallallalla.

Uti dansens ystra ringar
gossen glad lilla vännen svingar,
tralla, lalla, lalla,
tralla, lalla, lalla.
Se, hon ler så milt och myser,
och ur ögonen grant det lyser.
tralla o s v

Uti polska och polketta
alla jänter dansa lätta.
Uti valsen fint de sväva,
deras bröst av fröjd sig häva.
På sin gamla goda fela
Pelle speleman höres spela,
tralla o s v

Gossen om livet jätan tagit
och från dansen dragit.
Ute i furudungen nyss
hon fick sin första kyss.
Sjung, trallallallallalla,
Sjung tralla, lallallallallalla,
Sjung tralla, lallallallallalla.

Text: Göran Svenning
Musik: David Hellström

Song Of The Country Road

Now so gladly we all go
down the country road and raise our voices:

tralla, lalla, lalla,
tralla, lalla, lalla.

Good friends, the young and cheerful,
now we come together in song:

tralla, lalla, tralla, lalla,
trallallallallalla.

The road is so easy to travel
when we sing together.

The sun above shines clearly,
and every eye sparkles with delight.

The lakes glitter in the sun,
and small birds chirp in the forest,
tralla etc.

On summer days we wander
through villages and pastures,
and over the land shall resound
our happy roaming tune.

Sing, trallallallallalla,
sing tralla, lallallallallalla,
sing tralla, lallallallallalla.

And in the dance's lively ring
the boy his darling swings,
tralla, lalla, lalla,
tralla, lalla, lalla.

See how she smiles and holds him
with her eyes shining brightly,
tralla etc.

The polska and the polka
the girls with ease are dancing.
and to a fine waltz they're gliding,
their joyful breasts are heaving
when Peter the musician
on his old fiddle plays,
tralla etc.

The boy has taken the girl around the waist
and dragged her from the dance.

And out in the pine grove
she just got her first kiss.

Sing, trallallallallalla,
sing tralla, lallallallallalla,
sing tralla, lallallallallalla.

Göran Svenning and David Hellström
Literal translation

Lappflickan

The Sami girl

Bland Ovikens snökrönta, skyhöga fjäll,
bland grönskande furor där ligger mitt tjäll,
där växte jag opp, likt en lilja i knopp.
Där lärde jag blicka mot himmelen opp.

Det tjället var ringa, dess dörr var så låg,
men aldrig en kärare boning jag såg.
Jag var arm uppå guld, men Gud var mig huld,
jag kände ej världen, dess synd och dess skuld.

Mitt liv ibland fjällen försvann som en dröm,
jag ser det i minnet likt glittrande ström.
Smekt av furornas sus, och av fjällbäckens brus,
bestrålad av himmelens soliga ljus.

Naturen sig tedde så härlig och skön,
om vintern i drivor, om sommarn så grön.
Det stod för mig allt, i fager gestalt,
om i strålände sol eller gnistrande kallt.

Väl stormsvalor flögo bland fjällarna grå,
men furan gav hägn ock åt lärkorna små.
Och bland drivor och snår liten lappflicka går,
sjunger glatt som man sjunger i ungdomens år.

Då fyllde en brännande längtan min håg,
att skåda den värld som bak fjällena låg,
se dess bländande prakt, och jag flydde den trakt,
där barndomens änglar kring vaggan stått vakt.

Och sen har jag farit så vida omkring,
och skådat i världen mång' undersam ting.
Men jag längtar ibland, hem till fjällbäckens strand,
till min hembygd, där norrskenet flammar ibland.

Nog vänder jag åter till hemmet en gång,
och sjunger bland Ovikens fjällar min sång.
Sjunger glad och förnöjd, och i jublande fröjd
går min sång emot blånande himmelens höjd.

Text: Augusta Amalia Wilén

Lelle Karl-Johan

"Lelle Karl-Johan
han skall ni tro, han
brås allt på mej och är from som ett lamm,
klok är han även,
snyter sig i näven
redan som far sin, Karl-Johan, kom fram!

Se, hur han bockar sig,
se, hur det lockar sig
vänt över skulten på lelle Karl-Johan,
jojo, må tro, han
vet allt att vara med folk minsann,
bibliskan kan han
mest som en annan
prost eller präst eller klockare kan.

Säj mej, Karl-Johan, vad lovade Mosen
— tork dej om nosen —
Israels barn, som han förde ur Gosen,
om en vill hedra sin far och mor?

Nu skall ni höra, att lelle Karl-Johan
allt blir en präst, när Karl-Johan blir stor,"
— sade och smekte sin lelle Karl-Johan
mor till Karl-Johan,
men tänk, vill ni tro, han
svor
sturigt och lett: "Jag gir jäkel i mor!"

Gustaf Fröding

Little Karl-Johnny

"Little Karl-Johnny
so fair and bonny
takes after me, he's so pious - that's clear,
also he's swanky,
sneeze in your hanky!
— just like his father, — Karl-Johnny, come here!

Look how he'll bow to you,
lowering his brow to you,
look at those curls of our little Karl-Johnny,
isn't he bonny!
Manners so charming they must be seen,
knows bible stories
and furthermore is
reverent as our parish clerk, priest or dean.

Tell me, Karl-Johnny, the promise of Moses
— no dirty noses! —
if Israel's children, the question poses,
honoured their daddy and mum as well?

Now you will hear from our little Karl-Johnny,
he'll be a priest when grown up, I can tell,"
— said his mother and fondled her little Karl-Johnny,
but sweet Karl-Johnny
swore, though he's bonny,
well!
sullenly, wearily: "Mum — go to hell!"

Gustaf Fröding
English translation: Mike McArthur

Lördagsvalsens

Kom följ mig nu Augusta, lägg armen om min hals
det skall gå undan uti flygande fläng i denna vals.
Var riktigt lätt på foten, det är ju lördagskväll,
du som är söt som en smällkaramell.
Där dansar tjocka Lasse och dammet står i sky
med Karolina som liknar ett uppspänt paraply.
Se Andersson i kryddbön, som väger sill och salt,
han dansar långsamt och högdraget kallt.
Nej, speleman skall spela och valsens skall gå varm,
tag långa steg du min Augusta och sträck din högra arm.
Låt golvet plankor gunga av glädjens hela makt
i lördagsvalsens trefjärdedelstakt.

Augusta hon kan dansa precis som en dansös,
fast hon är tjock och rund om midjan och ej så graciös.
Men mjuk som guttaperka hon är att hålla i
och full med kärlek och ljuv poesi.
Nyss dansa jag med Bolla i bomullsklänning gul,
men hon kom ej ur fläck och hon borde gått på hjul.
Och Anna-Stina rycker och knycker hit och dit,
sist slet hon bort utav rocken en bit.
Men härligt är att dansa i lördagskvällen sen,
när man har tvättat både fötter och ansikte och ben.
Man kråmar sig för flickan så stolt liksom en tupp,
då melodin till en vals spelas upp.

Augusta, jag skall drömma du vilar på min arm,
se'n jag har lagt mig i min säng under fårskinnsfällan varm.
Jag drömmer om din midja och dina ögon blå
och om den kyssen som jag ej kunde få.
Men ännu ljuder valsens fast speleman är sne'
och klockan visar på fyra då bara hon är tre.
Än kunna vi nog valsa ett par repriser till,
kom sätt dig se'n i mitt knä om du vill!
Augusta, har du känt huru ljuvligt valsens går,
ty jag har splitternya pjäxor med stroppar och resår.
Det känns som om vi båda ej golvet kunde nå,
precis som vingar vi hade, vi två.

Text: Anna Myrberg (Svarta Masken)
Musik: Anselm Johansson

The Saturday Waltz

Come follow me Augusta, and put your arms around me
This waltz really gets off to a rip-roaring start
Be light on your feet now, after all it's Saturday evening
You who are as sweet as a bon-bon
There dances fat Lasse and the dust is flying
With Karolina who looks like an opened umbrella
See Andersson the grocer who weighs herring and salt
He dances slowly and with a cold and haughty air
No, the fiddler shall play and the waltz shall be warm
Take long steps my Augusta and stretch out your right arm
Let the floorboards quake from the sheer might of happiness
In the Saturday waltz's three-quarter time

Augusta she can dance just like a ballerina
Although she is fat and round in the middle and not so graceful
But soft as a cushion she is to hold
And full of love and sweet poetry
A moment ago I danced with Bolla in a cotton dress of yellow
But she hardly budged and ought to have had casters beneath her
And Anna-Stina darted here and there in a herky-jerky fashion
until at last she tore a hole in her jacket
But it's heavenly to dance on Saturday evening
After one has washed oneself from head to toe
One prances for the girl as proud as a rooster
When the band strikes up with a waltz melody

Augusta I shall dream that you are resting in my arms
After I have lain down in bed under a warm fleece comforter
I'll dream of your waist and your blue eyes
And about the kiss that I couldn't get
But still the waltz resounds although the fiddler is tipsy
And the clock shows four although it's only three
We can still waltz a few turns more,
And then you can sit on my knee if you like
Augusta, have you felt how delightfully the waltz goes
For I have brand-new boots with straps and elastic
It feels as if we both aren't touching the floor
Just as if we had wings, we two.

Anna Myrberg
Literal translation

Man Borde Inte Sova

One Should Not Sleep

Man borde inte sova när natten faller på,
för tänk, då blänker stjärnorna högt uppe i det blå.
Det är så tyst och stilla.
Att sova vore illa.

Jag vandrar mina vägar över slätt och genom skog,
och stjärnorna de följer mig, så sällskap har jag nog.

Det sägs dom är tusen mil och mer ändå från oss.
Än brinner de med stadigt sken, än flammar de som bloss.
Som silver och kristaller
nu deras gnistor faller,
och en annan flammar till när hon har brunnit ut,
så faller hon, då blir det som en strimma rök till slut.

Man kan väl aldrig drömma så grant och underbart,
som själva natten ter sig när de stjärnor lyser klart.
Det är som om det hördes
ett silverspel som rördes.

Man borde inte sova när som natten faller på.
Man borde se på stjärnorna. Man borde vara två.

Text: Jeremias i Tröstlösa

Mandom Mod Och Morske Män

Mandom, mod och morske män
Finns i gamla Sverge än,
Kraft i arm och kraft i barm,
Ungdomsvarm i bardalarm.
Ögon blå,
Då och då
Le i blomsterdalar där!
Nord, du jordens jättele,
Nord, du milda hjertans hem!

Toner än från forna dar
Ljuda der i skog och dal,
Vilda som en storm på haf,
Milda som en suck på graf.
Lyssna då,
Vänner, på
Hemländsk, hundraårig sång!
Lyssnen, älsken, lären den,
Sjungen, sjung den sjelfva se'n!

Richard Dybeck

Men Of Courage, Strength And Brawn

Men of courage, strength and brawn
Live in Sweden since the dawn.
Manly pow'r in ev'ry breast,
full of young blood, full of zest.
Blue their eyes like the skies,
and they seem to harmonize
with the Northland of their birth,
with their hearts, the best on earth.

Hear their songs, and hear their tales,
echoing through woods and vales,
wildly like storms on the waves,
mildly like tears over graves.
And this song will belong to the Fatherland so strong.
Hear it, love it, learn it well.
That it's legend you may tell.

Richard Dybeck
English adaptation: Olga Paul

Min Egen Lilla Sommarvisa

My Own Little Summer Song

Nu ä' dä' sommar, nu ä' dä' sol,
Nu ä' dä' blommer och blader,
Å granner lyser varenda kjol,
Båd' tös å gosse ä' så glader.
Nu kan en glömma all sorg å nö',
Nu kan en sjunga å skratta,
Nu får en träffa sin lilla mö,
Nu får en dansa hela natta'.
Hejsan, ja' ä' så innerli't gla',
Så att ja' kunne springa åsta'
Å kossa tjuge gossar i en ra',
Utan att hämta andan.

När spelman kommer å polka går,
Då blir dä' fart uti bena,
Å blode' bränner, å hjärta slår,
Så gruvligt ljuvligt, vill ja' mena.
Då kan en känna va' livet är,
Bland granna flecker å blommer,
Då kan en känna att en ä' kär,
Då kan en känna dä' ä' somner.
Hejsan, ja' ä' så innerli't kär.
Å gossen han tar om mej så här
Långt in i skogen han mej nu bär,
Där bara månen ser oss.

När allt är stilla, å allt är tyst,
Å skogens blommor de sova,
Min gosses läppar, som nyss jag kysst,
Va' tror du väl, att han mig lova?
Jag säger ej, va' han lova mej,
Men fråga månen som lyser,
Han ser ju allt, men han skvallrar ej,
Han bara ler i mjugg å myser.
Hejsan, ja, ä' så innerli't trött.
Nu ska' vi sova, sova så sött.
Månen han lyser, lyser så rött.
Lyser i sommarnatten.

Text: Eric Engstam

Musik: Traditionell

My Own Little Summer Song

Now it's summer, and there's the sun,
now there are leaves, and there are flowers.

And every skirt is shining bright,
and girls and boys they are so happy.
Now you're forgetting all sorrow and woe,
and there is singing and there is laughter.

Now you may meet with a darling girl,
and you may dance away the night then.

Hey there, I am so awfully glad
that I could run around
and kiss twenty boys in a row
without catching my breath.

The fiddler comes and the polka starts,
and then our legs are stepping lively.
And when our blood burns and our hearts beat,
it's wonderful — that's what I'm thinking.

Then you can feel what life is for
among the girls and flowers so pretty.

Then you can feel that you're in love,
and you can feel that it is summer.

Hey there, I am so deeply in love,
and the boy he takes me like this.
Deep in the woods he's bearing me now,
where only the moon can see us.

Now all is quiet and all is still,
and forest flowers all are sleeping.

My sweetheart's lips, which I've just kissed,
what do you think he promised?

Oh I won't say what he promised me,
but ask the moon in heaven shining.

He sees a lot but nothing says
and spreads no rumors as he's beaming.

Hey there, I am so awfully tired,
now we shall slumber, slumber so sweet.

Moonbeams are shining, shining so red,
on a summer night so lovely.

Eric Engstam
Literal translation

Mors Lilla Olle

Ma's Little Olle

Mors lilla Olle i skogen gick,
rosor på kind och solsken i blick.
Läpparna små utav bär äro blå.
— Bara jag slapp att så ensam här gå.

Brummelibrum, vem lufsar där?
Buskarna knaka', en hund visst det är.
Lurvig är pälsen, men Olle blir glad.
— Å, en kamrat, det var bra, se god dag!

Klappar så björnen med händer små,
räcker fram korgen, – Se där, smaka på!
Nalle han slukar mest allt vad där är.
— Hör du, jag tror att du tycker om bär.

Mor fick nu se dem, gav till ett skri.
Björnen sprang bort, nu är leken förbi.
— Å, varför skrämde du undan min vän?
Mor lilla, be honom komma igen.

Words and music: Alice Tegnér

Ma's Little Olle

Ma's little Olle was in the wood,
Rosy his cheeks were, and sturdy he stood.
Stained were his lips with the bilberries blue.
"Lonely I am, and I've nothing to do."

Gruff-growly growl! What can that be?
Branches are crackling, a dog it must be.
Though he's so shaggy says Olle "hooray!"
"Now I've a comrade to play with, good day!"

With his small fingers he pats the bear,
Offers the basket: "See what I've got here."
Into the bear's mouth the berries all flew.
"Leave some for me, for I like berries too!"

Mother comes running, so pale and white.
Off goes the bear and is soon out of sight.
"Why did you frighten my new friend away?
Mother, please ask him to come back and play."

Alice Tegnér
English translation: Noel Wirén

Mosters Gitarr

My Aunt's Guitar

En moster jag har som är gammal och rar,
hon har ibland annåt en gammal gitarr.

I sorg och i glädje är hon lika glad
när hon på gitarren då ger oss sitt kvad:
Holia, Holia, Holia, Holilej.

En gång när de' brann i de' hus där vi bor
Och brandsoldaten fira oss ner i ett "snor".
När turen kom till moster i repet hon hang.
Och med sin gitarr om halsen hon spelte och sang:
Holia, Holia, Holia, Holilej.

En gång när det svårt om vår hushyra knep
Och värden i huset på gatan oss "smet",
När vagnen med möblerna sattes igång,
satt moster på lasse' och sjöngde sin sång:
Holia, Holia, Holia, Holilej.

Nu är den gamla ju rynkig och grå.
Men spela det kan hon så gott som för två.
Och skulle Ni snart gå nå'n gång där förbi,
Så skall Ni få höra hur hon klämmer i:
Holia, Holia, Holia, Holilej.

Text: Henry Henrud

Musik: Traditionell

My Aunt's Guitar

An aunt I have who is old and sweet
She has among other things an old guitar
In sorrow and joy she is just as happy
when on the guitar she gives us a song

Once there was a fire in the house where we lived
And the firemen had us jump into a net
When it was her turn to hang on the rope
Round her neck was a guitar she played all the while

And when times were hard and we couldn't make the rent
And our belongings were out on the street
When the wagon with our furniture set off
Auntie sat on the cart and sang her song

Now she is really wrinkled and gray
But can play as well as two people
And if you should happen to pass her way
Then you will hear how she with gusto she sings.

Literal translation

Sommerkvetter

Summer Bird Song

Nu sjonger foggla på gröna grenar
å bia dia på rosaspenar
å blå ä lofta å sola het
å en ä gla för dä att en vet,
att dä ä sommer
å dä ä blommer
uti hvarendaste lita vret.

Nu ska vi knoga å binna kransa
te messmersstånga, där vi ska dansa
å tala kärlekens lena ol
tess gläjjen luser som ena sol,
för dä ä sommer
å dä ä blommer
å flecker finns i hvarenda kjol.

Å minns du, Maja, i fjol på backen,
hvad du mej loffte allt bakom stacken,
du lofte då te å blifva min
å bjö på brölloppastass mej in.
Då va dä sommer
å dä va blommer
å öppen stog ho, kärlekens grinn.

Nu ä dä sommer igen mä blommer
ty den förgår sej å återkommer,
men vänta längre jag ej förmår
om inte dej jag till maka får.
Nu ä dä sommer
— vem vet om blommer
— för oss oppspirar te nästa år!

Axel Engdahl

Summer Bird Song

Now birds are singing on verdant branches,
and bees are drinking the rose's nectar.
The sky is blue, and the sun is hot,
and one is glad because one knows
that it is summer
and there are flowers
in nooks and crannies most everywhere.

Now we are going to bind a wreath
for the maypole, where we shall dance,
and speak the gentle words of love
that glow as brightly as a sun
for it is summer,
and there are flowers,
and girls in skirts are most everywhere.

Remember, Maja, last year on the hill,
what you promised me behind the haystack.
You promised then to be mine
and invite me to the wedding feast
Then it was summer,
and there were flowers
and love was beaming a happy smile.

Now it is summer once more with flowers,
which having withered come back to life.
But I'm not able to wait much longer
unless you let me make you my wife.
Now it is summer,
who knows if flowers
will bloom for us when the new year comes.

Axel Engdahl
Literal translation

Tandvärken

Jöns Petter fick ont i en tann häromkvällen
han jämra, han gnällde, han tiggde, han bad.
Han fick ingen ro, där han låg under fällen,
för tannvärk är rysligt å svårt te å ha.
Dä rycker å dä river å dä ränner,
dä kliar å dä värker å dä spänner.
Dä ä som den onde flög in uti kroppen,
en tål inf sin nästa å inte sej själv.

När morgonen kom spände Petter för mätta
å linda en schal runt om hela sin knopp.
Å sen som en galning han flög opp i kärra,
å lät det mot stan bära av i galopp.
Ty doktorn där han skulle Petter bota.
Han skulle hela tann dra opp med rota,
så det skull bli slut med den hiskliga smärtan,
som plågade karlstackarn nästan ihjäl.

Snart nog han hos doktorn på stolen ses sitta
med fastskruvat huvud och skälvande knän.
Å Petter han gapa å doktorn han titta
så att de var hiskeligt rakt te å se'n.
Å Petter sa: "Ja är nog bra te åra,
å röttera på tännerna ä svåra
så smen ner i byn han får bryta och bänna,
när han ur min mun ska en tann draga ut".

Men doktorn han sa: "Det är alls ingen fara,
för jag har en pojke, som kan hjälpa till.
Den där lilla tannstumpen ska vi nog klara,
om bara du sitter beskedlig och still".
Å Petter satt i stoln och gnäll och skaka,
å doktorn drog i tanna så dä braka,
å pojken han höll uti huvet på Petter,
så att han ej skulle få slita sig lös.

Men pojken, den pojken, dä va allt en stygg'en,
för han hade en synål i näven på lur.
Med den stack han Petter en bit nedom ryggen,
mäsamma som tannen ur munnen flög ur.
Å Petter slet sig lös och gnugga fläcken,
å skrek ma tår i ögat: "Det var näcken,
te tann att ha långa och vådliga rötter,
jag allri känt maken i hela min tid!"

Text: Ragnar Åkerblom

The Toothache

Old Peter got a pain in his tooth one evening,
he groaned, he whined, he begged, he pleaded,
he got no rest as he lay under his blanket.
for a toothache is a terrible thing to experience.
There was pulling and tearing and yanking
and aching and itching and throbbing
It was as if an evil spirit had entered his body
and made him restless and irritable.

When morning came, Peter hitched up the horse
wrapped a scarf around himself,
and like a madman jumped into the cart
and left for town at a gallop.
For the doctor there would cure Peter,
he would pull out the whole tooth by the roots,
so there would be an end to this awful pain
that had tormented the poor man and nearly killed him.

Soon enough he was sitting in the doctor's chair
with his head fixed in place and shaking knees
as the doctor peered into his wide open mouth
and a frightful scene unfolded.
And Peter said the roots were a problem
about which the village smithy would complain
if he should pull a tooth out of his mouth.

But the doctor, he said, "There's no danger at all,
for I have a boy, who can assist me.
That little stump of a tooth we should be able to handle
if you don't move and remain quiet.
And Peter sat in the chair whining and shaking,
and the doctor began pulling on the tooth
and the boy he held onto Peter's head
so that he could not free himself.

But the boy, the boy, he was a rascal all right,
for he had a sewing needle ready in his hand.
And with it he stabbed Peter's backside
right before the tooth flew out of his mouth.
And Peter tore himself loose and rubbed the spot,
screaming with tears in his eyes, "What the devil,
a tooth with such long and hazardous roots
I've never known in all my life.

Ragnar Åkerblom
Literal translation

Vid Siljan Är Mitt Hem

Nu sol gått ner, nu är det kväll,
men stjärnan tindrar än.
Hon tindrar glad, hon är så säll,
när blir jag glad igen?
Jag varit glad men icke här,
ej detta land min hembygd är
Vid Siljan är mitt hem.

Jag minns så väl, jag hörde den,
hur skogen susar där.
Och stugan vår, som stod vid den,
ej glömd av mig hon är.
Hon var så låg men kär ändå,
än torde den i dalen stå,
vid Siljans sköna strand.

Och Gud som hörer än de små,
och läker hjärtats sår.
Och låt mig än en gång få gå,
var Siljans stränder nå.
Där vill jag kämpa livets strid,
och sluta där mitt liv i frid,
vid Siljans sköna strand.

En Dala-son från fjärran land,
sin längtan klagar så.
Och vågorna som slå mot strand,
de nog varann förstå.
Vid minnen av de flydda da'r
i ögat stiger tåren klar,
likt Siljans silvervåg.

Lars Lunell

Lake Siljan Is My Home

Now sets the sun, and evening comes,
a star already shines.
It brightly shines and looks serene,
when will I be happy again?
I once was happy but am not here,
my home is not in this land,
Lake Siljan is my home.

I remember so well how I heard the sound
of the forest sighing there.
And our little house that stood nearby
I have not forgotten.
It was quite humble yet precious
and down in the valley stood
on Siljan's lovely shore.

And God who listens even to the little ones
and heals the wounded heart,
let me once more return to Siljan's shores,
and face life's struggles
and live out my days in peace
on Siljan's lovely shore.

A son of Dala in a distant land
of his longing complains.
And the waves beating against the shore,
they probably understand.
At the memory of bygone days
tears well up in his eyes
like Siljan's silver wave.

Lars Lunell
Literal translation